

[Oluf Pedersen.]

Medlem Hr. Krag har sagt, at det kun er det store og kornslægende Landbrug, som har nogen Særinteresse i at faa gennemført en saadan Kornordning. Jeg havde haabet, at det ærede Medlem Hr. Krag vilde have svaret paa mit Spørgsmaal om, hvorledes dette Forslag kan staa i Samklang med Partiet Venstres Program, om Programmet er suspenderet, eller hvad er Meningen.

Efter Kapitel II, om Smør- og Margarineordningen, maa man regne med en effektiv Afgift paa Smør af ca. 35 Øre pr. kg. Forholdet er det, at kun 20 pCt. af Smørproduktionen ikke eksporteres, det vil sige Afgiften betyder en Prisforhøjelse paa højest 7 Øre pr. kg Smør. Hvis man vil gøre det op i Forhold til Produktionen af Smør pr. Ko, saa drejer det sig om ca. 130 kg aarlig à 7 Øre eller 9 Kr. pr. Ko, kun $\frac{1}{3}$ af den Fordyrelse, som gennemføres med Hensyn til Foderstofferne. Det vil i Virkeligheden sige, at man her paalægger Producenterne en større Afgift end den Prisforhøjelse, man giver dem gennem Smørafgiften. Hvis man gør Forholdet op for en Gaard paa 25 Tdr. Land, vil det vise sig, at den Fordel, man opnaar gennem den forhøjede Smørafgift, sluges alene af Gaardens eget Forbrug af Smør og Margarine, først naar man kommer op paa de meget store Ejendomme, bliver der Tale om nogen Fordel.

For en Gaard paa 25 Tdr. Land bestaar den Krisehjælp, man her vil give Landbruget, i en øget Udgift paa ca. 200 Kr. om Aaret. Men selvfølgelig er der Landbrug, der tjener ved det. Hvis man gør op, hvordan Forholdet er for en af de store Gaardes Vedkommende, en Gaard paa 600 ha, ja, saa er der en Fortjeneste ved Fordyrelsen af Kornet paa ca. 13 200 Kr. og ved Fordyrelsen af Smørret paa godt 2 100 Kr., i alt en Fordel for Herremanden paa over 15 000 Kr. over for Bondegaardens Tab paa et Par Hundrede Kroner.

Tager man Kapitel III i Forslaget, om Kødordningen, saa tror jeg ikke, at den reelt betyder ret meget, og jeg tror, at de Tal, som er fremkommet i „Berlingske Tidende“ under Mærket „+“, er for høje snarere end for lave. Kapitel IV, Svine-reguleringen, giver, saa vidt jeg kan se — Tal fra Ministeriet er det jo ikke muligt at faa frem til Belysning af Spørgsmaalet — en Flytning fra de mindre Landbrug og fra Gaardmandsbruget over til de allerstørste Landbrug.

Jeg maa paa mit Partis Vegne rent principielt tage Afstand fra disse planøkonomiske Foranstaltninger, der er Udtryk

for den stik modsatte Opfattelse af den, vi har. Men naar disse Foranstaltninger gives ud for at være en Krisehjælp til Landbruget, som skal bæres af Byerne, saa vil jeg sige til Byernes Befolkning, at naar den gennem disse Foranstaltninger plyndres, er det ikke til Fordel, men til Skade for den store Part af det danske Landbrug. Det er praktisk talt kun til Gavn for 4 000—5 000 Ejendomme, for 2 pCt. af det danske Landbrug, de 2 pCt., som til Gengæld sidder inde med ca. 20 pCt. af hele Landbrugsarealet.

Den Politik, som man her slaar ind paa, med Tro paa Muligheden af, at Staten kan regulere, vil i det lange Løb utvivlsomt vise sig at bryde sammen. Vi har før været inde i en Politik, hvor man prøvede paa at regulere og ordne det hele fra Statens Side. Den Gang endte det med, at Erhvervslivet brød sammen, og at Omsætningen gik i Staa, og ærede Medlemmer af dette høje Ting kan være forvissede om, at det samme Resultat vil fremkomme nu, og fremkomme i stedse stærkere Grad, i jo højere Grad man forsøger at drive den Planøkonomi fra Statens Side, som man med Rette indtil den allersidste Tid har bekæmpet praktisk talt fra alle Sider uden for Socialdemokratiet. Og naar Regeringen nu gaar ind i Planøkonomi paa den Maade, som sker her, er det, fordi Socialdemokratiet har opgivet Arbejdernes Interesser for til Gengæld at faa socialistisk Planøkonomi med det Formaal at gavne de største og de rigeste. Hvis man ser den Kriselovgivning, som her foreligger, i Forhold til de Kriselovforslag, vi tidligere har haft, er det ganske afgjort, at den Linie, der ligger i denne Kriselovgivning, ikke er at hjælpe de svageste, men direkte at hjælpe dem, der i Forvejen ligger inde med de største Monopoler.

Munch-Petersen: Den sidste Taler citerede Statsministerens Udtalelse fra i Gaar Aftes om, at Kriseforliget skulde være uforfalsket Planøkonomi. I samme Forbindelse fastslog Statsministeren, at Kommunisterne var imod Planøkonomi. Jeg finder Anledning til straks at paatale en saadan Udtalelse, at det Kriseforlig, som her slutes, skulde have noget som helst med Planøkonomi at gøre. Følgerne af dette Kriseforlig er i Virkeligheden uoverskuelige, fordi det kapitalistiske Samfund ikke kan reguleres efter nogen Plan. Det vil ikke hjælpe paa Landbrugernes Stilling, det vil tværtimod skade det store Flertal af Landbrugerne. Lige saa lidt som de mange Nødforordninger, der i Tyskland gik forud for det fas-